ים:

לקמן נח: ע"ש],
[בכח"י: ולאחר],
[בכח"י: בר יעקב. וכ"ה

בריטב״אן, ד) ולקמן כח:ן, כו (בכת"י נוסף: עמו], ז) מיר יא. מכוח ג: גיטין

פל: כתובות פג.

1) כתובות נו. ב"מ נא. לד. ב"ב קכו:, ה) [עי' תוס'

וזיר יא ד"ה האי על מנתן,

ט) [שייך לע"ה], י) [ברש"י

שברי"ף: זמן מדעתה הוי

ליה וכו׳. וכעי״ו הוגה ברש״ל כאןן, כי [ג״ו שייך לע״אן, לי [נד׳ול רשאיןן, מ [נדמית כג

ע"א], () [סוכה כח ע"ב], ע"א] () [נדפו"ר: דשאמר.

ונדל"ל דכשאמרו.

תורה אור השלם

1. וכי ימכר איש את

בתו לאמה לא תצא

2. אִם רְעָה בְּעֵינֵי אֲדֹנֶיהְ 2. אָם רְעָה בְּעֵינֵי אֲדֹנֶיהְ אֲשֶׁר לוֹ יְעָרָה וְהֶפְּדָּה לְעַם נְכְרִי לֹא יִמְשׁׁל

למכרה בבגדו בה:

שמות כא ז

ָּבְצֵאת הָעֲבָדִים: כְּצֵאת הָעֲבָדִים:

קצא א מיי׳ פ״ד מהל׳ ענדים הלכה ז: ענדים הלכה ז: קצב ב מיי שם הלי טו: קצג ג מיי שם הלי טו: ד מיי׳ פ״ו מהלי אישות הלכה ט ופרק י"ב שם הלכה ו ז סמג עשין מח טוש"ע אר"ע סימן לח סעיף ה

וסי׳ סט סעיף ו: קצה ה מיי׳ פ״ד מהל׳ ענדים הלכה יב:

מוסף רש"י

כיצד מצות יעוד. ישראל הקונה בת ישראל ורונה ליטדה כדכחיב אשר לא יעדה מכלל שיכול לייעדה יעדה מכלל שיכול לייעדה (רש"י על הרי"ף). אפילו בסוף שש. דקסבר ת"ק מעות ראשונות שקבל האב מישראל זה הקונה לשם קדושין קבלם שאם ירלה לקדשה שתתקדש באותן מעות ולכך אפילו ליכא שהות נמי כיון דחמר בסוף שם תחיעד לי הוי למפרע עוד משעת מכירה (שם). אם יש שהות ביום. אם יש שהות ביום. דקסבר מעות הראשונות לא קבלן האב נשם קדושין דאין מקדשה אלא בפרוטה שיש לו עליה עוד (שם). על מנת שאין עלי שאר. מזון, ה. משמיש, הרי זו מקודשת ותנאו בטל. דאין אדם מתנה על מה שכתוב בתורה, והוי קידושי המעשה מעשה והתנאי דליתיה דכמעשה כלא תנאי דמי (רשב"ם ב"ב קכו:). בדבר שבממון. כגון שאר וכסות, ניתן למחילה והרי מחלה, אבל עונה שהיא לער הגוף לא ניתו למחילה ור"ח ת תשמיש מלוה נא.). עונת תשמיש מלוה היא ולערא דגופא הוא (ב"ב שם). תנאו קיים. הקדושין קדושין ויט לה עליו עונה, אבל לא שאר וכסות (ר״ר וווח).

משל למאן. פי׳ בקונטרס מדברי מי אנו למידין הא אם יש שהות שוכי משייר בה שוה פרוטה הוו קידושין. אלמא הואיל ומכרה ויודע ביום כו' אלמא השתא הוא דמתחלי קדושין בגרעון שיש לו עליה לרבנן מדברי חכמים אנו למידין דאמרי אפילו אין שהות

ביום דקסברי לכך ניתנו מעות הראשונות דאי בעינן ליעודי יהיה ייעוד מעכשיו דאי לאו מההוא שעתא וכי משייר בה שוה פרומה ומייעד הוו קידושין מתחלי במאי מיקדשה השתא ופריך פשיטא דמלינו למילף ומשני מהו הכא גמי לא שנא ת"ר "כיצד מצות יעוד אומר לה בפני שנים 🐠 הרי את מקודשת לי הרי את מאורסת לי אפילו בסוף שש ואפילו סמוך לשקיעת החמה ונוהג בה מנהג אישות ואינו נוהג בה מנהג שפחות רבי יוסי ברבי יהודה אומר אם יש שהות ביום כדי לעשות עמו שוה פרומה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת משל יולאומר לאשה התקדשי לי מעכשיו יולאחר שלשים יום ובא אחר וקידשה בתוך שלשים יום שמקודשת לראשון משל למאן אילימא משל לרבי יוםי ברבי יהודה הא אם יש שהות ביום כדי לעשות עמו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו לא אמר רב אחא יבריה דרבא משל לרבנן פשימא מהו דתימא הא לא אמר ליה מעכשיו קמ"ל תניא אידך המוכר את בתו והלך וקידשה לאחר שיחק באדון ומקודשת לשני דברי רבי יוסי ברבי יהודה וחכ"א יאם רצה לייעד מייעד משל "לאומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום ובא אחר וקידשה בתוך שלשים יום שמקודשת לשני משל למאן אילימא לרבנן האמרי רבנן אם רצה לייעד מייעד אלא אמר רב אחא בריה דרבא משל לר' יוסי בר' יהודה פשימא מהו דתימא הא לא אמר לה לאחר שלשים יום קמ"ל תניא אידך המוכר את בתו ופסק ®על מנת שלא לייעד נתקיים התנאי דברי ר"מ וחכ"א יאם רצה לייער מייעד מפני שהתנה על מה שכתוב בתורה יוכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו במל ולר"מ תנאו קיים והתניא "האומר לאשה הרי את מקודשת 'לי ע"מ שאין לך עליַ שאר כסות ועונה ה"ז מקודשת סותנאו במל דברי ר"מ רבי יהודה אומר יבדבר שבממון תנאו קיים אמר חזקיה שאני הכא דאמר קרא ילאמה פעמים שאינו מוכרה אלא לאמה בלבד ורבנן האי לאמה מאי עבדי ליה האי מיבעי להו לכדתניא לאמה "מלמד שמוכרה לפסולים והלא דין הוא אם מקדשה לפסולים לא ימכרנה לפסולים מה למקדשה לפסולים שכן אדם מקדש את בתו כשהיא נערה ימכרנה לפסולים שאין אָדם מוכר את בתו כשהיא נערה ת"ל לאמה מלמד שמוכרה לפסולין ר' אליעזר אומר אם ללמד שמוכרה לפסולין הרי כבר נאמר ²אם רעה בעיני אדוניה שרעה בנישואיה מה ת"ל לאמה מלמד שמוכרה

למה הדבר דומהי ועוד איך נאמר דמייעוד נלמוד באשה שתהא מהודשת לראשון והא לא איירי רבנן כלל כשבא אחר וקידש בתוך ימי המכירה לכך פירש ר"י שהמשל בא ללמד ולומר דכי היכי דפשיט לן התם באומר לאשה הרי את מקודשת לי מעכשיו ולחחר שלשי׳ יום ובח וקידשה אחר בתוך שלשים יום שמקודשת לראשון ה״ה גבי ייעוד שאם בא אחר וקדשה אחר המכירה קודם הייעוד דאינה מקודשת דמעות הראשונות לקידושין ניתנו והכי קאמר משל למאן על מי מלמד המשל אילימא לרבי יוסי בר' יהודה והאמר אם יש שהות ביום וכו' ואם כן לא דמי לאומר שהרי בעינן שיתן לה שום דבר בסוף אלא משל לרבנן המשל בא ללמד לנו על דברי רבנן שאם בא אחר וקידשה אחר המכירה קודם היעוד אינה מקודשת ופריך פשיטא דכיון שאמר® לאשה כך הוא הדין ה"נ גבי ייעוד כך הוא לרבנן ומשני מהו דתימא הא לא אמר מעכשיו ואפילו לרבנן נמי תהא מקודשת לאחר שקדשה קודם הייעוד דלא דמי לאומר לאשה דהתם אמר לה מעכשיו קמ"ל דכיון דכל מכירה ע"מ לייעד כמאן דאמר לה מעכשיו דמיא: בושל לרבי יוםי ברבי יהודה. פי׳ נקונטרס מדר״י ברבי יהודה אנו למידין משום דלא פירש מעכשיו אע"ג דהוי ליה לקדשה בהו לאחר זמן מיהו כי קדמו אחר הוו קידושין ה"נ לא שנא מהו דתימא הא לא א"ל בשעת מתן מעות ע"מ שתייעד לי לפוף שש ומשום הכי אמר רבי יוסי דמקודשת לשני אבל היכא דאמר התקדשי לי לאחר שלשים יום אימא אע"ג דלא אמר לה מעכשיו חיילא מהשתא ומקודשת לרחשון חם ירלה בסוף שלשים

דתימא הא לא אמר ליה לאב מעכשיו ותילף מיניה דאפי׳ לא פירש מעכשיו אלא הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום תהא מקודשת לראשון קמ"ל האי תנא דאמר אנו למידין המשל מדברי רבנן דאי אמר מעכשיו אין ואי לא לא וקשה דבכוליה גמרא המשל בא ללמד על הדבר כמו משל קמ"ל דדמי להדדי דכיון דתלה הכתוב ייעוד במעות הללו לאחר זמן מעיקרא כי יהבינהו להכי יהבינהו שאם ירלה

לייעד מייעד ואפ״ה כיון דלא אמר מעכשיו מקודשת לשני גם פי׳ זה לא נהירא שהרי בכולי גמרא המשל בא ללמד על הדבר ופירש רבינו יצחק מהו דתימא הא לא אמר לה לאחר שלשים יום וכיון דלא פריש נימא דדעתיה שיחולו

הקידושין מעכשיו דמהני טפי מה שלא הזכיר שלשים יום שהרי כל שעה ושעה בידו ליעדה כל זמן שירלה ואם קידשה אחר אינה מקודשת קא משמע לן כיון דלא אמר מעכשיו בהדיא מקודשת כל שעה ושעה בידו ליעדה כל זמן שירלה ואם קיים ובו'. מדרבנן אדרבנן לא קשיא דיעוד לא הוי דבר שבממון:

שהאדון יכול ליעדה לאחר זמן י) מדעתיה הוה והוה ליה כאומר לה קבלי קידושיך: ס לאו לקידושין ניסנו. ואינו מקדשה אלא ע"י גרעון שיש לו עליה דהוה מלוה שהרי היא חייבת לו או הם או שוויים והיא עלמה

משכון: אפילו בסוף שש. ביום השלמתם: משל לאומר לאשה. כלומר מכאן אתה למד לאומר לאשה כו': מעלשיו ולחחר שלשים יום. מקודשת לראשון דה"ק לה מעתה נתחלו אי בעינה בהו להחר שלשים יום: משל למאן. מדברי מי אנו למידין: הא אם יש שהות ביום כו'. אלמא השתא הוא דמתחלי קידושין בגרעון שיש לו עליה: לרבנן. מדברי חכמים אנו למידין דאמרי אפי׳ אין שהות דקסברי לכך ניתנו מעות הראשונות דאי בעינן לייעודי יהא יעוד מעכשיו דאי לאו מההיא שעתא מתחלי במאי מקדשה השתח: פשיטת. דמלינו למילף: מהו דמימה הה לה ה"ל. להב החי חדון מעכשיו ותילף מיניה דאפי׳ לא פירש מעכשיו אלא הרי את מקודשת לי לאחר שלשים תהא מקודשת לראשון: קמ"ל. האי תנא דאמר למידין המשל מדברי רבנן דאי אמר מעכשיו אין אי לא לא: משל לחומר כו'. כלומר מכחן חתה למד לאומר לאשה כו': משל למאן. מדברי מי אנו למידים: לרבי יוםי בר׳ יהודה. דמשום דלח פירש מעכשיו אע"ג דה"ל לקדושי בהו לאחר זמן כי קדמו אחר הוו קידושין ה"נ לא שנה: מהו דסימה הה לה המר לה. בשעת מתן מעות על מנת שתתייעד לי לאחר זמן ומשום הכי א"ר יוסי דמקודשת לשני אבל היכא דאמר התקדשי לי לאחר שלשים אע"ג דלא אמר מעכשיו חיילי השתא ומהודשת לראשון אם ירלה בסוף שלשים: קמ"ל. דדמו אהדדי דכיון דתלה הכתוב יעוד במעות הללו לאחר זמן מעיקרא כי יהבינהו להכי יהבינהו שאם ירצה לייעד מייעד ואפילו הכי כיוז דלא אמר מעכשיו מקודשת לשני: ו**ולר"מ** תנאו היים. בתמיה: בדבר שבממון. דניתן למחילה הוי תנאי קיים אבל עונה דלערא דגופא הוא לא איתיהיב למחילה: מלמד שמוכרה לפסולים. ממזר ונתין שאין 0 רשאי לייעד ואינה נמכרת להם אלא לשפחות בלבד: אם מקדשה לפסולין. דקידושין תופסין בחייבי לאוין ש: לא ימכרנה לפסולין. בתמיה: מה למקדשה לפסולין. כלומר מה לי לקנתר על מקדשה לפסולין הרי מלינו שהקידושין

מסורין בידו לדבר גדול מזה שאפילו

משהביאה סימנין מקדשה כדילפינן

לעיל (דף ד:) מוילאה חנם אין כסף:

ימכרנה לפסולין. בתמיה והלא אין המכירה מסורה בידו כל כך שהרי אינו

הנהות הב"ח

מקודשת:

(א) גמ' נפני שנים הרי

מוסף תוספות

א. כיון דמעות הראשונות לקידושין ניתנו הוי כאילו פירש הכי בפירוש.

> מוכרה כשהיא נערה כדדרשינו ה"ו ומה מכורה כבר יולאה עכשיו שאינה מכורה אינו דין שלא תמכר במסכת ערכין (דף כט:): שרעה בנישוחיה. שאסורה לו מיהא תפסי ליה בה קדושין כדכתיב (שמות כא) אשר לא יעדה מכאן שמוכרה לפסולין: לקרובים

לקרובים

שאינו